

Kedves Testvérek!

A mai evangélium, egy nagyon hétköznapi, szerintem mindegyikünk által ismert, vagy átélt helyzetből indul el. Ismerős helyzet pedig az, hogy mondjuk egy család, vagy egy csoport tagjai, egy nehéz nap után vannak. Dolgoztak, fáradtak, éhesek, és akkor valaki azt mondja „Most még akkor csináljuk meg ezt! Rendben van, jó, akkor megyünk. Persze, már sötét van, ilyenkor támad föl a szél, itt evezni kellett!”

Ekkor jön valami váratlan nehézség, az apostolok napot egészen jól végig csinálták. Aztán nyilván az is egy jó érzést kelt bennük, hogy Jézus azt mondja, hogy „Menjünk át!” Jön egy most valóságosan is egy vihar. Ebben a viharban történik valami, ami annyira ismerős lehet mindegyikünknek. Miközben dúl a vihar, megjelenik valami félelem, aggodalom, bizonytalanság. Odamegyünk a másikhöz, ez akárki lehet éppenséggel, vagy akár az Isten, a tapasztalataink világában, és tulajdonképpen őt bántjuk. Bizonyos szempontból ez egy bántalmazás. Odamegyünk hozzá, és azt mondjuk: „Most hagyod, hogy elveszünk?” Van mindegyikünknek annyi fantáziája, hogy úgy oda tudnánk tenni azt, amit a tanítványok nem mondanak Jézusnak, csak éppen bennük van. „Hagyod, hogy elveszünk? Ki vagy te? Miféle Mester?” Hirtelen az egész nap keserűségbe fordul.

Onnan szeretnék most akkor elindulni, hogy az élet mindegyikünk számára hoz a viharos helyzeteket. A másodperc tört része alatt, ahogy megjelenik a rémület, az aggodalom, a félelem, a kétségbeesés és a bizonytalanság, így is mondhatnám, a stressz, egyszer csak úgy bánunk egymással, hogy a szó – most így mondanám – legjobb értelmében magunk is érdemes volna, hogy meglepődjünk rajta, hogy „Ez hogyan jött ki belőlem?” Fölrázom, és azt mondom neked: „Hagyod, hogy elveszünk? Az Isten miért engedi ezt?” Ez egy hétköznapi helyzet, ismerős nekünk: jön a vihar. Akkor itt már van két vihar. Az egyik vihar, amit átélünk, kívül van. A másik vihar, ami mi bennünk alakul ki. Az egyik a természet adta vihar, a másik, amit a tanítványok csinálnak, az is egy vihar. Ebben a történetben pontosan annyi vihar van, ahány szereplője van. Nem csak kint van vihar, hanem bent is van vihar a személyekben.

Milyen érdekes, mikor van egy külső vihar, megjelenik a belső vihar. És mi az ösztönös reakció? Keresünk valakit, akit kissé így vagy úgy lehet felelőssé tenni, szidni. „Segítsen már! Hitetlenek is legtöbbször Istent okolják!” De ez persze nem segítségkérés formájában mondjuk, hanem inkább indulatlevezetés formájában. Milyen érdekes, mit mondunk neki kimondatlanul is? „Csinálj már valamit a viharral! Ki más, ha nem te Jézus?” Ezért ez a mai történet arra nyitja föl a szemünket? Ahogyan Jézus rákérdez a tanítványoknál: „De tulajdonképpen veletek mi van? Féltetek? Ezt a félelem diktálta bennetek? Nincsen bennetek bizalom?” Jézus egy picit ránk néz, és azt mondja: „Én értem, hogy ti azt mondjátok, hogy ezzel a viharral nekem kéne valamit kezdeni. De mi van azzal a viharral, ami bennetek van? Hát azzal nem nektek kéne valamit csinálni?” Azzal a viharral, amit az élet bennünk kelt, mondhatnám azt, a mi dolgunk valamit kezdeni.

Amikor vihar van, máris keressük azt, hogy ki segíthet nekünk. Milyen érdekes, a vihar alatt két irányba tudunk elindulni. Az egyik irány az, hogy van valami vihar, és elkezdünk egyre jobban beszűkülni, aggódni és félni. Jézus már nem Mester, Jézus már nem az, akire eddig fölnéztünk. Jézus már nem az a valaki, akiben eddig tudtunk bízni, hanem már csak az egyik irány. A másik irány, hogy jön a vihar, hogy a viharral nekem van dolgom. Idebent is van egy vihar, azzal biztos, hogy nekem van dolgom. Amire szükségünk van, hogy a saját viharunkkal valamit tudjunk kezdeni? Hogy ne rontsunk rá a másokra, beleértve Istent is. „A Te dolgod lenne! Isten mért nem oldja meg.”

Amikor Jézus azt mondja: „Csitulj el! Hallgass el!”, akkor a külső vihar megszűnik. De a belső vihar ott, a tanítványoknál nem szűnik meg, hanem még fölerősödik bizonyos

szempontból. Mit mond az evangélista? Azt mondja, hogy amikor Jézus ezt a külső vihart megszüntette, akkor kezdtek el igazán félni. Akkor magukon kívül voltak a csodálkozástól, az ijedelemtől. Hát, csak úgy ámulva egymást kérdezték: „Ki ez, hogy a szélnek, a viharnek is parancsol?” Milyen megrendítő ez, a tanítványokban a vihar nem ült el. Nagyon nagy csend lett odakint. De hatalmas zavar maradt a tanítványokban. Mit mond az ösztönös természet? „Jézus csináljon már valamit a viharral!” Amikor Jézus csinált valamit a viharral, attól még a vihar a tanítványokban nem ül el. Hanem azt mondja a szent író: „Akkor aztán ijedten kérdezték egymástól: „Ki ez?” Ha valakik mindent tudnak, hogy hogyan érdemes csinálni, pont ők azok. Milyen érdekes, hogy nem a külső vihar az, ami megakadályozza őket abban, hogy helyesen cselekedjenek, hanem a belső, amivel semmit nem kezdenek. Ebben a történetben egész végig a tanítványok a belső viharral semmit nem csinálnak.

Milyen megrendítő, hogy a tanítványok, akik egész nap úgy voltak ott, hogy „A Mesternek mi vagyunk a tanítványai. Most bocsátottuk el a tömeget, azért nem vagyunk akárhová.” Mikor jön a vihar, valamelyiknek a következő jut eszébe: „A Mester oda ne vesszen! Tegyük meg mindent, hogy Jézusnak nehogy baja essék! A Mester egy ennyire lehetetlen, egyszerű helyzetben így vesszen oda, mentsük meg!” Ilyesmire szoktuk azt mondani, hogy „Jó, hát ez teljesen lehetetlen helyzet, segíteni kell.”

Akkor most érkeztem el a történetnek ahhoz a rétegéhez, ami a legkevésbé – mondhatjuk így – természetes. Van ez az óriási vihar, ahol félnék, hogy elvesznek, folyik be a víz. Jézus meg, ahogy mondjuk, ezt a fordítás hozza, egy vánkoson alszik. Most mit csináljunk ezzel?” De ez a történetnek egy nagyon fontos része. Milyen érdekes, hogy amikor ez megtörténik, akkor ezzel összefüggésben a zavarodottságunkban, a félelmünkben, az aggodalmunkban elkezdjük elveszíteni úgy a talajt a lábunk alól. Nem jut eszünkbe az, hogyha a Mester, akit nem kell fölvilágosítani sem az emberről, sem a természetről, mert Ő a Mester, talán azért alszik, mert ez a vihar nem okozza a vesztünket. Talán nem azért alszik, mert annyira fárasztó volt a nap, hogy most már kikapcsolt, valahogy úgy elfogyott belőle a tisztánlátás vagy az érzékenység. Hogy mi egy helyzetet egy olyan viharunk élünk meg, ami kétségkívül vihar, pont ezért ijesztő, valódi vihar, de mi ezt a vihart úgy éljük meg, hogy ebben el fogunk veszni. Jézus pedig alszik a vánkoson, és azt mondja: „Én meg úgy látom, hogy ebben a viharban nem fogunk elveszni, ezért is alszom a vánkoson.”

Amikor azt kérdezi a tanítványoktól, hogy „Hát nem bíztok?”, akkor ez egészen egyszerűen azt jelenti, hogy „Ha én a vánkoson alszom, miközben vihar van, nem tudjátok elképzelni a bizalomnak a képzelő erejével, hogy akkor ezzel a viharral úgy nincs dolgunk, hogy nem kell aggódnunk, hogy ebben elveszünk?” Nekünk – most így mondom – hívó embereknek az életében is van nagyon sok vihar, az valódi vihar, és kezd megtelni a hajó. Ott vagyunk a háborgó tengernek – hát tudjuk, a tónak – a közepén. Mi a félelmünk? Hogy el fogunk veszni. Amikor megérkezik ez a félelem, hogy el fogok veszni, vagy el fogunk veszni, akkor nem egyszer szem elől tévesztjük azt, hogy Jézus mit mond ezekről a helyzetekről. Olyan megrendítő az, ahogyan Jézus azt mondja: „Ne attól féljete, aki el tudja pusztítani a testet. Féljete inkább attól, aki a lelket képes a sötétségre vetni! Attól féljete.” Mi emberek rengetegszer éljük át ennek a félelmét, hogy el fogunk veszni. Pont így, hogy megrémülünk és nem a külső vihartól veszünk el, hanem amit rémületünkben és ijedelmünkben tesszünk.

Amikor valaki életében a vihart él át, tényleg nagyon nagy a vihar, akkor Istenbe vetett bizalom, a Szentléleknek az a finom fuvallata és szellője az emberi szívben létrehoz egy hatalmas és gyönyörű csöndet. Egyszer csak a belső vihar elül, és nagyon egyszerűen és világosan tudom, hogy mit érdemes csinálni, miközben a külső vihar kétségkívül tombolhat. Amen.